

Siegfried Schilling loopt al heel jong tegen een mengelmoes van levensvragen aan. Zijn afkomst speelt hem parten, want hij wordt erom gepest, getreiterd en geslagen. Hij knokt terug en probeert zijn draai te vinden in de omgeving waarin hij opgroeit onder het toezien van drie vaders en twee moeders. Hij verkiest zijn vaderland boven dat van zijn geboorteland. Hoe komt hij van zijn naam af die iedereen op het verkeerde been zet? Begrijpt hij zijn leven wel? Welke kracht hebben muziek, indianen en bloemen daarin op hem? Hoe beïnvloeden schrijvers zoals Eric Berne, James Redfield, Karl May en Toon Hermans hem? Zal Siegfried uiteindelijk zijn innerlijke vrede en mentale balans - jaloom - weten te vinden? Hij slaat op de vlucht naar het buitenland om na enkele jaren terug te keren met nieuwe inzichten. Daarna gaat het pas echt goed mis.

Ghostwriter Jamai de Visser nam ruim twee jaar plaats in het bovenkamertje van Siegfried Schilling. Hij tekende zijn tegenstrijdige gedachten, gevoelens en levenservaringen op uit vier decennia en vertaalde meer dan 100 scènes in korte verhalen. Waarom is Siegfried niet bang voor de dood, maar soms des doods om te leven? Waarom voelt hij zich als een *tableau vivant*, maar dan als een levend schilderij zonder sprekende kleuren? Waarom staan leven en dood elkaar bij Siegfried zo naar het leven? Wat doet zijn imaginair bloemenveld met hem? Wat bedenkt hij op laaggeletterdheid, taalachterstand en mentale uitputting om hem heen en wat is zijn remedie tegen zijn suïcidale neigingen? Zal hij zijn levensvragen beantwoord zien? De vraag is wie Siegfried bij de neus neemt. Zijn omgeving? Zichzelf? Jamai de Visser? Of misschien wel de lezer?

De spin-off wordt Jamai de Vissers' tweede boek over Siegfried: *De ontknoping, het mysterie van de schipper*.

Siegfrieds List

Sjaloom zoekend tussen afkomst en toekomst

Een debuutroman van Jamai de Visser

Inhoud

Ouverture

Blauwdruk
Idee-fixe
Overpeinzingen
Avant la lettre

Episode I (1963-1976)

MCMLXIII in een notendop
Ontsnapt
Nazischwein
Soulkikker
Rat in the kitchen
Alle dagen Moederdag
Knock-out
Noorderlicht
De herdertjes bij nachte
Noten op de zang
Schipper mag ik overvaren?
Shocking blue
Bij de konijnen af
Siegfrieds bedgebedje
Toe maar
Omme
Flowerpower na dertien jaar

7
8
9
9
12

15
16
18
20
26
28
30
31
35
36
37
40
42
44
46
47
51
53

Episode II (1976-1989)

Rooksignalen
Naming & shaming
Zuiderlicht
Hersenschimmen
Siegfrieds list
Blindganger
Bloedbroederschap
Het land van Dries
Golden shower
God van het licht
Penny wise, pound foolish
In de olie
Steengoede investering
Verkikkerd
De levensbrenger
Papalogie
Die vierde dimensie
Cum fraude afgestudeerd
De vastbijter
Spaanse minisauriërs
Pech, rijbewijs weg
Rebels changement
Onze eigen Hachi
Noblesse oblige
Het boek van Koebats
Als een God in Zwitserland
'Gute Nacht, Freunde'
The silence in between
Mag het iets meer zijn?
Pech, Arabier weg
Vanilla sky
Turks fruit
Duikvlucht
Haus am See
Gorgeous angel
Roller coast town NYC
Aan winnen toe (deel 1)
The shooter
Bloemlezing na 26 jaar

57
58
60
64
66
68
70
73
74
76
78
80
81
82
85
89
91
93
94
95
97
99
100
102
104
106
109
112
114
116
119
119
121
123
126
129
133
136
138
139

Episode III (1989-2002)

Spiegeltje, spiegeltje
Querulant
Pech, derrière weg
Ebstream in overvloed
De ondermijner
Een lesje domheid
Kokerzicht
Pech, flank weg
Pech, stash weg
Ook deze vlieger ging niet op
Een douceurtje
Van inbraak tot inbreuk
Kalverliefdes
Pech, kalf weg
Koeioneren
Matennaaiers
La dolce vita
Aan winnen toe (deel 2)
Opvliegers
Bij de wilde spinnen af
Het boek met inzichten
Madame de Pompadour
Illusies voor gevorderden
Une histoire d'amour
Wishful thinking
Quid pro quo
Het neusje van de zalm
Bloemlezing na 39 jaar

143
144
148
151
152
154
157
158
159
160
160
161
162
164
171
171
172
175
177
178
181
183
186
188
189
191
192
193
194

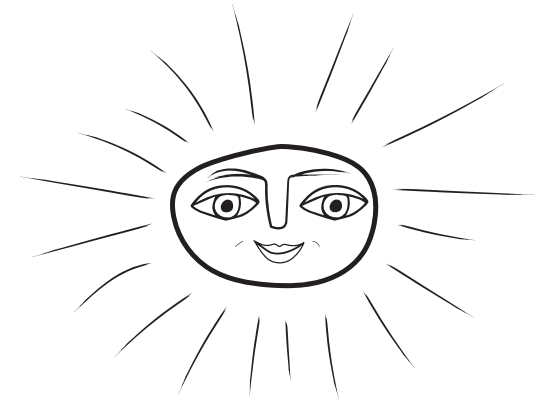
Episode IV (2002-2015)

La junta de portamonedas
Té zwart-wit
Schampavie spelen
De ongeluksbode
PerSoonsVerwisseling
Alé zotteke, als u het niet trekt,
moet u duwen
Mijn pied-à-terre
Dat riekt naar meer
De waarde van relativeren
relativeren
Life is too short
Kan niet heksen
Couch potatoën
Hoezo hondenleven?
Niet mijn pakkie-an
Pech, beltegoed weg
Fortune cookies
Why I can't kill my darlings
Loos bonalarm
Kein Festival der Liebe
Levend afscheid
Zero tolerance
Illusion of well-being
De hemeltrap
Vijftien toontjes lager zingen
Mastermind
Self fulfilling prophecy
De naakte waarheid
Survival of the fittest
Mentaal fit
Op de REM
Worst-case-scenario
Ad fundum
De absurdheid der dingen
Nieuwerwetsch inzicht
Bloemlezing na 52 jaar

199
200
203
205
207
209
210
214
216
218
220
222
224
226
227
230
231
233
239
240
243
246
248
250
253
255
256
257
259
260
263
264
266
267
271
273

Ouverture

Blauwdruk

'Asjemenou', zou Loekie verbaasd hebben gezegd, 'nu staat de spot ineens op mij gericht en kijkt iedereen toe.' Met een lichte buiging als geste van verwelkoming, stel ik me eerst even voor: Mijn naam is Siegfried! Siegfried Schilling.

Toen ik in Canada leefde, ik was toen 24, las ik een boek van de Canadese psychiater Eric Berne¹. Berne staat onder andere bekend om zijn in de jaren 50 ontwikkelde psychotherapeutische behandelmethode die transactionele analyse wordt genoemd. Ik las het boek destijds als een vorm van zelftherapie. Ik moest wel.

Uncle Ben, mijn vriend en werkgever waar ik vanaf 1987 in Canada verbleef, geloofde heilig in die persoonlijkheidstheorie van Berne. Van Uncle Ben kreeg ik dat boek als geschenk. Een boek dat me bij mijn *cojones* pakte. Ik dacht namelijk dat ik die voldoende had. Niets was minder waar. Ik raakte door dat boek pas echt verstrikt in een jungle vol slingerende levensvragen. Zou ik daarin ooit nog mijn uitweg vinden?

Zo schreef Berne in zijn boek, ik vertaal:

In de kinderjaren probeert een zich ontwikkelend mens de omgeving en zijn plaats erin te begrijpen. Een kind doet dit door een script op te stellen, een soort bewuste of halfbewuste planning van zijn (toekomstige) leven. Dat script wordt weliswaar gedurende het verdere leven steeds aangepast, maar de blauwdruk ervan wordt al in de vroege kinderjaren vastgelegd. Eenmaal volwassen, is men zich niet meer (altijd) bewust van dat script. Maar, zorgen de ervaringen uit de vroege levensjaren ervoor dat een mens besluiten neemt over zichzelf en zijn omgeving.

Het levensvraagstuk doemde eigenlijk al bij me op toen ik een jaar of negen was. Een van mijn voorbeelden was toen David Bowie. Een pseudoniem voor zijn eigenlijke naam: David Jones. Zijn alter ego was Ziggy Stardust. The Rise and fall of Ziggy Stardust and the Spiders from Mars was een magistraal studio-album (én verhaal) van Bowie uit 1972. Ik fantaseerde er in die

jaren duchtig op los en vluchtte erin weg om net als Stardust op onderzoek uit te gaan hoe je dat moest doen, dat 'leven' op een vreemde en zichzelf te gronde richtende planeet. Ziggy kwam als een buitenaardse rockster naar onze planeet met de boodschap dat onze aarde nog slechts vijf jaar te leven had. Ondanks zijn boodschap van liefde en vrede, ging hij er als boodschapper uiteindelijk zelf aan ten onder. Een jaar later, medio 1973, vermoordde Bowie als het ware zijn alter ego omdat Ziggy hem anders had meegetrokken in die afgrond. Songs als *Moonage Daydream*, *Starman*, *Hang on to your self*, *Rock 'n' Roll Suicide*, *Star* en natuurlijk *Ziggy Stardust* intrigeerden mij mateloos. Ze wierpen een hoop vragen bij me op over het leven, zelfvernietiging en de dood. Ik ervoer de wereld en het leven erin toen al vaak als benard, bedorven, besodemieterd, belabberd en bedenkelijk.

Idee-fixe

Obsessief probeerde ik als kind mijn plek te vinden in de omgeving waarin ik opgroeide en leefde. Dat 'script des levens' stond bol van passie, noodlot, geluk, drama, pech en kluchten. En niet zonder slag of stoot. Of ik nou *punch bag*, outsider, mikpunt, mispunt, de pineut of de pisang was. Met fantasie, bezieling en juiste spirit had ik vaak net genoeg veerkracht om op te staan. Waar ik me op dat moment ook bevond. Want reizen, of eigenlijk en passant vluchten, deed ik graag. Zo leek de trefzin *What goes around, comes around* op latere leeftijd wel op mij te slaan. Maar dan in figuurlijke zin: *comeuppance, or retribution follows wrongdoing*. Kortgezegd: *Karma's a bitch*. Het universum wil blijkbaar dat alles wat ik mee moet maken ook daadwerkelijk doormaak. Zonder pardon. *Life can be a bitch too*.

Overpeinzingen

De talrijke scènes uit mijn leven zijn vrij vertaalde anekdotes die de ene keer abominabel, te zot voor woorden en de andere keer komisch, liefdevol of dwaas zijn. Dat maakt mij romanwaardig, romanticus en romanesk tegelijk. Ik zoek van kleins af aan naar de ware Siegfried in mij. Ik lees veel en quotes werken als een magneet op mij. Daar put ik levenskracht uit, net zoals uit de warmte van de zon en uit mijn imaginair bloemenveld. Daarin grasduinde

¹ Transactional Analysis in Psychotherapy; 1961: reprint 1986: ISBN 0-345-33836-7

ik naar hartenlust, neusde rond op zoek naar rozen zonder doornen. Ik veranderde van sufferd in sluwert en van jachtbuit in jager. Het was acclimatiseren, schikken, omkeren en bijsturen, vier, ja bijna vijf decennia lang. Ik maakte de transitie door om van buitenbeentje en buitenstaander in het leven te evolueren naar insider en ingewijde. Na de hel komt het paradijs, en dat is mooier dan Parijs. Al bevond zich mijn bovenkamertje soms al aan de rand van het universum. Ik moest altijd op mijn qui-vive zijn, want bij elk geluk hoorde nu eenmaal ook verdriet.

Het leek wel een *scope creep*: achteraf opgedane kennis die alsmaar toenam en wezenlijk bleek te zijn voor de oorspronkelijke keuzes die ik in mijn leven maakte. Dat opklimmend bewustzijn kon zeer confronterend zijn, het zorgde voor rillingen en overpeinzingen.

Wat mij fascineerde, was voor mij soms even zeldzaam als moeilijk. Maar mijn volharding en gevormde innerlijke drang om te overleven, lieten me meestal niet in de steek. Zo eigenwijs als ik kon zijn, zo zat ik aan de voeten van Gamaliël als ik een lesje kon oppikken, iemand een lesje kon leren, een les gelezen kreeg of werd gemaand om bij de les te blijven. Levenslessen die mijn bij wijlen onderkoelde ruggengraat bedekten als een warme zonnestraal waardoor ik de liefde en levenslust in mij telkens weer wist terug te vinden. En waardoor ik opnieuw menselijke warmte waarnam als ik de zon even niet meer zag of om mij heen voelde. Ik omarmde alles of omarmde niets. Het was waar of het was een illusie. Zwart of wit, geen grijs.

De ene keer hang ik aan een zijden draadje, dan zit ik weer op het vinkentouw, trek ik weer aan het kortste eind, of kom dan toch weer aan mijn trekken. Sodeju, ik kan mensen inderdaad bedotten, maar ik ben geen klaploper of duivelsgebroed. Ik onderga generatiespanningen tussen begrijpelijk zijn en begrepen worden. Ik ondervind de breekspanning tussen ouders hebben en zelf ouder zijn. Ik bouw bruggen om mij als padvinder een weg over generatiekloven te banen, zonder erin te willen storten. Ik voel me als een *tableau vivant*, maar dan als een levend schilderij zonder sprekende kleuren.

Een janboel is het! Ik verroer, ontroer en beroer, soms zwelgend in zelfmedelijden. Ik kleur mijn leven steeds weer opnieuw in, beken kleur en geef nieuwe kleur af aan mijn omgeving zoals een kameleon die zinspeelt op gezichtsbedrog. Ik leer dat het belangrijker is wat je doet in je leven dan wat je zegt dat je gaat doen in je leven. Unheimisch, ik proef steeds weer de bittere smaak

van die overdosis naïviteit en impulsiviteit in mijn genen. Zelfkennis dacht ik altijd eveneens genoeg te hebben. Tja, dat had ik inderdaad gedacht. Te naargeestig voor woorden!

Ik ben niet bang voor de dood, maar soms des doods om te leven. Waarom wilde ik niet sterven in mijn geboorteland, maar wel in mijn vaderland? Mijn God, onzekerheid maakte me ziek. Of was ik ziekelijk onzeker? Godsjammerlijk gewoon al dat gepieker.

Zo las ik eens de wijze en voorspellende woorden van Gautama Buddha:

*De gedachte manifesteert zich in het woord,
het woord manifesteert zich in de daad,
de daad ontwikkelt zich tot een gewoonte,
en de gewoonte verhardt zich tot een karakter.*

Mijn leven terugspoelen? *La vie en rose*? Het leven dan maar door een roze bril bekijken? Hoe dan ook, ik beoogde dan maar achteraan te beginnen en mij terug te werken naar mijn gedachtegang om via het geschreven woord karakter te tonen door die halfslachtigheid aan mijn leven te onttrekken. Een mondvul ja. Daarom verlangde ik ernaar om uit die eeuwige schaduw te treden. Meer dan dat. Hoe kon ik voorkomen mijn schaduw steeds vooruit te werpen? Wie zou mij helpen om zelfs over mijn eigen schaduw heen te stappen om mijn donkere (boven)kamer opnieuw te betreden? Mij die miraculeuze spiegel voor te houden? Of was dit makkelijker gezegd dan gedaan?

Het was aan de tijd om mijn gedachten, herinneringen en gevoelens kapittel van overdenking te maken. Of moest ik net zoals Bowie eerst een alter ego creëren en die vervolgens weer breken om erachter te komen wie ik daadwerkelijk ben? Hoe moest ik beginnen, of zou alles vanzelf in vervulling gaan? Wat zette die knop in me op terugspoelen?

Avant la lettre

Storybook Children was de debuutsingle van Sandra & Andres in 1967 (van hun album *Happy Together*). Het lied maakte veel indruk op me als vierjarige spruit. Het werd een jaar later ook altijd gedraaid in de discotheek van mijn ouders. Ik zat dan boven aan de donkergroene houten trap naar de bovenwoning. Naar de muziek te luisteren als ik weer eens niet kon slapen. Ik smolt weg van dat lied, de melodie en de tweestemmige zang. Andres (Dries Holten heet hij eigenlijk) was in die jaren een graag geziene gast en vriend in ons gezin. Hij schreef ook liedjes met mijn moeder, die zij vervolgens zong. Dan was zij voor even zijn Sandra. Ik keek tegen hem op. Hij raakte me met zijn charismatische, doch vriendelijke verschijning. Ik had schik als hij mij op zijn Nederlands-Indonesisch plagend 'rotjong!' toeriep als ik hem weer eens op zijn schouder tikte en mij dan achter hem verstopte. Of als ik hem vroeg nog eens voor mij te zingen *Ik ben verliefd op een frikandel*. Hahaha, wat had ik dan plezier als ik recht voor zijn neus in een echte frikandel beet en hij dan 'doerak!' hapte.

Ik heb hem in 2014 nog in een van mijn radioprogramma's te gast gehad. Ik was toen radiomaker bij de lokale omroep en had regelmatig studiogasten. Dat was live. Ik voelde me de Pauw en de Tan van de radio. Toen ik hun debuutsingle uit 1967 in die bewuste uitzending met Dries draaide, ontstond bij mij de ingeving voor een eigen *storybook*. Niet zozeer om zomaar een verhaal te kunnen vertellen. Een verhaal te kennen is geen kunst. Maar de impact ervan te begrijpen, des te meer.

Why can't we be, like storybook children? klonk de eerste regel van het refrein. Yes, I can!, besefte ik opeens. Het idee om mijn story op papier te (laten) zetten, was geboren. Ik moest alleen nog op zoek naar een ghostwriter, want zelf in de pen klimmen zou schrijven en wrijven worden. Bovendien, alleen gekken en dwazen schrijven hun namen op deuren en glazen.

Ik vond hem in Jamaï de Visser. Een geestverwant als het gaat om doorzetten en nooit opgeven. Ik liet hem tête-à-tête toe om 24 maanden in mijn bovenkamer plaats te nemen. Wie geboren wordt, is normaliter ten dode opgeschreven. Maar dat geldt niet voor de geboorte van een onsterfelijk tijdsdocument. Een geschrift voor iedereen, *alive and kicking*, ook voor hen

na mij. De Franse schrijver, filosoof, vrijdenker en een van de eerste strijders voor de mensenrechten, Voltaire kon het niet toepasselijker verwoorden:

Ik verafschuw wat u zegt, maar ik zal uw recht om het te zeggen met mijn leven verdedigen.

(origineel: Je hais vos idées, mais je me ferai tuer pour que vous ayez le droit de les exprimer.)

Voltaire (1694 – 1778)

soukikker was ten einde. 'Tu maar normaal, dan tust du gek genug, du Hampelmann', vond mijn vader op zijn half Nederlands en half Duits. Eerder zei 'der Prinzipienreiter' nog dat ik juist anders moest zijn dan anderen. Ik snapte de wereld niet meer, vanuit mijn slaapkamerraam naar buiten starend op die kinderkopjes, waarbij er tranen over mijn wangen gleden.

Rat in the kitchen

Als uit heldere hemel, stortte mijn moeder zich gillend boven op me. Ik was op slag wakker. 'Kom je bed uit, help, snel!', riep ze in paniek. 'Er zit een enorm beest beneden, ga even kijken alsjeblieft!', droeg ze me angstig om hulp smekend op. Slaapdrongen moest ik van haar over de trapreling naar beneden kijken.

Daar lag onze waakhond Heidi vredig te slapen. Op de rug met haar poten de lucht in gestoken. Naast haar stond een voerbak met Frolic-brokjes. Een net zo vredig gezicht was de rat die naast Heidi op zijn dooie gemak Heidi's bruine ringetjes zat op te peuzelen. Wat een hondenstreek. Haar brokjesvoorraad was bijna kapoerewiet. Mijn moeder overigens ook. Zij haatte zulke knaagdieren, ze was er panisch voor. Ik vond het ook huiveringwekkend, eerlijk is eerlijk, wat een grote miezerige rat was dat. Met een staart langer dan zijn eigen lijf, met van die zwarte kralenogen en van die grijpklauwtjes. Hij staarde ijsig omhoog naar ons, maar vrut gewoon door. Onze joekel gaf geen krimp, die wilde waarschijnlijk geen onnodige risico's nemen, die was toch zeker niet door de ratten besnuffeld? Wij ook niet.

Intussen kwam mijn vader thuis van het nachtelijke 'netwerken'. De rat vluchtte als een hongerige kerkrat onze keuken in. Toen mijn vader de trap naar de tweede etage opkeek, zag hij mijn moeder en mij versteend aan de krakende houten trapleuning staan. 'Schon wach?', vroeg hij droog, maar niet uitgedroogd. Ons verhaal over de rat ontketende iets 007-achtigs in hem. Als bedreigd door een Russische spion stormde hij naar zijn privékast in de woonkamer waar een échte 'blaffer' te ruste lag. Bewapend dook hij met enige *Schwung* het linker keukenkastje in, onder het geel gestipte granieten aanrechtblad. Toen hij merkte dat er ietwat te weinig ruimte was, haalde hij eerst het poetskastje leeg en sloopte hij wat latjes en plankjes zodat hij beter onder het keukenblok kon kijken waar de rat zich had verschanst. 'Immer mit

der Ruhe', sprak hij zichzelf moed in. Met zaklamp en *gun* in de aanslag had mijn vader alles onder controle. De rat zat zozegzegd als zichzelf in de val. Zo concludeerde aldus mijn vader krijgshaftig en met dubbele tong de aanval inluidend. 'Anfalle!', riep hij, 'Jetzt geht's los!'

Het was vier uur in de morgen. Mijn vader maakte er een ware klopjacht van. Doef, doef, doef, klonk het. 'Scheisse!' 'Du Rattle!' Er klonk een gekraak alsof er een boom begon om te vallen. Dat waren de eerste keukendeurtjes die uit hun scharnieren werden gesloopt. En weer klonken schoten en scheldwoorden. Onze hond koos als angsthaas het hazenpad. Er werden nog meer panelen uit het keukenblok gemold. Nu kregen de beide andere deuren van het keukenkastje een oplawaai. Het kraken ging door merg en been, net als bij de schooltandarts. Zo, die lagen er nu dus ook uit. Een uitzichtloze situatie, zo leek het, maar voor wie?

Mijn moeder en ik zaten op de trap en aanschouwden mijn vaders rattenjacht met argusogen. 'Daar gaat het keukenblok', hoorde ik haar nog verzuchten. 'Nou ja, misschien levert dat eindelijk een nieuwe keuken op', zei mijn moeder bemoedigend tegen zichzelf. Uit het linker keukenkastje staken enkel nog mijn vaders voeten, de rest van zijn lenige lichaam bevond zich rechtsaf gebogen, richting (onderkant) van de spoelbak. Opgeven? 'Nein! Niemals!'

De rat was intussen een blokje om, gevlucht naar de rechterzijde van het aanrechtblok. Mijn vader bedacht een list om hem om de tuin te leiden, links herrie makend en van rechts schieten. Doef, doef, doef, doef, deed de blaffer opnieuw alsof die een demper op had. Het salvo aan schoten deed de opmars van de rat inderdaad stoppen. Mijn vaders list had gewerkt. De missie was volbracht om 05.00 uur. 'Donnerwetter', riep hij van verbazing.

Schaderapport? Een tamelijk doorzeefd, geradbraakt en dodelijk slachtoffer, een gesneuveld aanrechtblok, twee omstanders met slaapttekort, een opgefokte hond die door het geweld uit haar ritme was. En een moegestreden rattenvanger of beter gezegd, een lulletje rozenwater met een fysieke en mentale kater waarbij het niet meer uitmaakte of vader nu door een kater of door de rat was beetgenomen. Wat bedrogen achterbleef, was het strijdtoneel, net zoals mij moeders droom van een nieuwe keuken.

Toen ging het licht uit terwijl het buiten al begon te schemeren.

Alle dagen Moederdag

Hij was geboren in de jaren dertig in Oostenrijk. Studeerde na het Abitur in Duitsland af als ingenieur in bewaterings- en verwarmingssystemen voor de glastuinbouw. In zijn vrije tijd deed hij mee aan rally's voor zeepkisten, die hij zelf ontwierp en bouwde. Daarnaast was hij Jazzgitarist in een boys band. Hij hield van snelle auto's.

Hij bezat een mintgroene Floride waarmee hij begin jaren 60 mijn moeder het hof maakte. Mijn moeder was toen nog een jong meisje van achttien, hij drieëntwintig. De vele geschenken moesten vooral de sympathie opwekken van haar moeder. Om de dochter te winnen, moet je bij de moeder beginnen, dat hield mijn vader me zelfs later nog altijd voor. Maar mijn oma had het niet zo op protserige, Duitssprekende mannen, ze had er immers twee mannen aan kwijtgeraakt tijdens de oorlog en vlak na de bevrijding. Die verleidelijke bloemetjes deerden haar dan ook niet zozeer, zij vond hem beslist niet de man *mit dem gewissen Etwas* voor mijn moeder.

Het zaad was echter niet op de rotsen gevallen, dus moest er getrouwd worden. In die tijd geen sinecure als je op negentienjarige leeftijd zwanger was. Maar opgeven? Nooit!

Toen ik begon mijn vader af en toe te haten, kon ik de keuze van mijn moeder destijds maar niet begrijpen. Ik dook daarom stiekem in haar dagboeken. Foute boel, maar dat besef had ik niet met negen jaar. Mijn moeder had een prachtig handschrift en schrijven dat ze kon! Het was boeiend om in haar verleden te grasduinen. Totdat ik las welk verdriet ze had gehad omdat mijn vader het kind dat op komst was, liever niet wilde. Met de hand voor mijn mond gooide ik ontzet en aangeslagen het dagboek terug in de oude schatkist en vluchtte mijn kamer in.

Met het hoofd in mijn kussen, overmand door intens verdriet en verbijstering realiserend dat ik niet gewild was door mijn vader. Dat ik acte de présence had gegeven op deze planeet, dankte ik aan mijn moeder. Daarom is het voor mij alle dagen Moederdag. Zij had mij niet uit haar schoot laten weghalen.

Knock-out

1974, het jaar van de knock-outs. Charles Lindbergh, de man die als eerste een solovlucht over de Atlantische Oceaan had gemaakt, overleed. Radio-piraat Veronica zondde zijn laatste radio-uitzending uit vanaf het schip De Norderney. Het was het jaar van de doodsteek voor Richard Nixon vanwege het Watergateschandaal. Maar vooral, titelverdediger George Foreman ging knock-out aan het einde van de achtste ronde tegen Muhammad Ali. En ik werd elf dat jaar. Het was tevens voor mij het einde van de horrorschool.

Nieuwe klasgenootjes, nieuwe vriendjes. Ze namen me zelfs mee naar een lokale voetbalclub om mij klaar te stomen als toekomstig voetbaltalent. De soulschoenen had ik verruild voor voetbalschoenen. Mijn vrienden deden er alles aan om mij na het terreur op de vorige basisschool afleiding te bezorgen. Ooh, wat was ik happy. Het ging weer goed met me. Mijn enkelbanden waren genezen. Op school ging het weer goed, ik haalde zevens en achten. Ik hoorde er weer bij op school, zonder anders te hoeven zijn.

In het weekend werkte ik thuis altijd mee, althans, dat beperkte zich nog tot het doen van boodschappen en het klaren van klusjes zoals flessen sorteren en het afwassen van koffiekopjes. Dat deed ik iedere zaterdagmiddag als mijn ouders druk waren in hun disco, die overdag dienstdeed als eetgelegenheid met een bescheiden terrasje voor de deur. Het waren harde werkers, beiden. Ik wilde daar ook mijn deel in bijdragen. Heerlijk vond ik dat, boodschappen doen. Het gaf me namelijk de vrijheid en de keuze om te bepalen wat ons gezin dat weekend als ontbijt op tafel zou krijgen. Niet onverdienstelijk, want er bleef ook altijd wel iets van mijn gading aan de strijkstok hangen.

Ik liep altijd, om boodschappen te doen, via een sluiproute zodat ik me zaterdag niet door een file van kooptoeisten moest wurmen. Het plein over, linksaf de tunnel in en aan het eind van de weg rechtsaf. Daar bevond zich de zij-ingang van Willem Vroom en Anton Dreesmann. Aangenamer dan de hoofdingang, ik vond die blazers van warme lucht daar namelijk vreselijk. In de kelder van V&D bevond zich een grote supermarkt. In het centrum eigenlijk de enige leuke supermarkt. Ze hadden alles wat ik lekker vond. Van kokosbrood tot suikerbrood en van pindakaas tot smeerkaas. En die megapotten

Episode IV (2002-2015)

Eindelijk weet ik waarom ik ongelukkig ben. Niets is waar. En geluk is gebouwd op waarheden.

(Wouter Kooltjijk, journalist en columnist)

Weet je waarom echtscheidingen zo duur zijn? Omdat ze het waard zijn.

(Willie Hugh Nelson, countryzanger en liedjesschrijver uit de VS)

Vraag mij niet naar de reden waarom ik u bemin; want ofschoon de liefde het verstand als haar verkenner gebruikt, laat zij het toch niet als haar raadsman toe.

(William Shakespeare)

Als we onze militairen echt willen eren, waarom laten we hen dan niet op de tribune zitten en de mensen marcheren?

(William Penn Adair Rogers, acteur uit de VS)

Men vecht tegen alle lawaai, waarom niet tegen die huilende onrechtvaardigheid?

(Wieslaw Brudzinski, Pools schrijver)

Als de volwassenen niet aardig zijn, waarom zouden de kinderen het dan zijn?

(Ward Ruyslinck, Vlaams schrijver)

De typisch Amerikaanse doorsneeburger rijdt een Duitse auto, rookt een Engelse pijp, en schrijft op Canadees geschept papier met een Franse ballpoint een bezwaarschrift waarom zoveel buitenlandse rotzooi in de VS wordt geïmporteerd.

(Walter Berry, operazanger)

Waarom is het leuker naar Amsterdam toe te rijden dan terug?
Terug heb je geen autoradio meer!

(Paul van Vliet)

Ik begrijp niet waarom de Hollanders zo'n hekel hebben aan de Duitsers. Eigenlijk passen ze uitstekend bij elkaar: zwaar op de hand en gerimpeld van plichtsbeseft.

(Willem Frederik Hermans, schrijver en fotograaf)

Waarom mogen auto's wel in het openbaar roken?

(Vrij Nederland)

Ik blijf het vreemd vinden waarom je van anderen dingen niet kunt hebben, die je jezelf wel toestaat.

(Ronald Giphart)